

MAKÓ ÁGNES

Legyek

József visszazárta a postaládát, és belépett a lépcsőházba. A földszinten még nem érzett semmit, de az elsőre érve már fintorgott az átható, édeskés szagtól. Mi ez? Mintha egy óriási adag romlott tej vagy sajt lenne. A lakásába érve tovább szaglászott, ellenőrizte a konyha és a kamra minden zugát. Sehol semmi.

A szag napról napra erősödött. A lakók találgattak. A közös képviselő ünnepélyesen kinyitotta a tetőkijáratot, két vállalkozó szellemű lakó felmászott a vaslétrán, és bejárta az egész tetőt.

– Nincs semmilyen dög. Se galamb, se varjú, se más.

– És a kéményben?

– Ott sincs.

Két hét múlva, az első valódi kánikulával a szag betört a lakásokba is.

A közös képviselő és a lakók újra átvizsgáltak mindent, és arra jutottak, hogy a szag a második emeleti, évek óta üres lakás ajtajánál a legerősebb. József beszaglászott a kulcslyukon, és köhögni kezdett.

– Innen jön! Mi lehet bent? Csak nem egy holttest?

A közös képviselő felhívta Zsuzsát, a tulajdonost, aki két évvel azelőtt örökölte a lakást. Még soha nem látták, nem fizetett közös költséget, a fizetési felszólításokat figyelmen kívül hagyta, a postaládájából kitüremkedtek a számlák és szórólapok. Hosszan hagyták kicsengeni.

– Nem veszi fel.

– Még soha nem vette fel. Él még egyáltalán? Vagy az ő teste bűzlik odabent?

A lakók között rémtörténetek terjedtek, amikben a titokzatos örökös megölte a tulajt az örökségért, és a lakásban rejtegeti a holttestet, illetve ő maga is ott halt meg, amikor megpróbálta feldarabolni és eltüntetni.

– Én mondom, megállt a szíve a bűntudattól!

– Vagy olyan nehéz volt az Erzsí, hogy amikor a gyilkos megpróbálta beemelni a fürdőkádba a testet, elesett és beverte a fejét.

– A szegény Erzsí, hát így végezte! – törölgette a szemét a földszinti Kovácsnéni. – Mondtam neki, hogy ne engedjen be akárkit, aki felcsenget, de mintha csak a falnak beszéltem volna. Hát ne csodálkozzon, ha feldarabolják. Csak ez a bűz ne lenne!

A közös képviselő naponta hívogatta a tulajdonost. Végül József vette kézbe az ügyet, az ő telefonjáról próbálkoztak. Zsuzsa azonnal felvette. József a legkedvesebb hangján meggyőzte, hogy ki kell nyitnia a lakást, mert elviselhetetlen a bűz. Zsuzsa két nap múlva jelent meg néhány overallos takarító társaságban. Az összeverődött lakók diszkréten követték őket a lépcsőfordulóra.

Zsuzsa és a lomtalanság mellett extrém takarítást is vállaló profi csapat együtt léptek be a bűzfészekbe. Az ajtóból visszahőköltek. Több száz légy repült feljükk szemmagasságban.

A szagok forrása a hűtő volt. A postaládában gyűlő villanyszámlák megtették hatásukat, az áram nélkül maradt hűtő tele volt zöldesfehérré vált hússal, amelyik pedig vörös színű maradt, abban kukacok száza tekeregtek. A második emeleti keltetőben tenyésztett légyraj fekete pontfelhőként keringett a lakásban, faltól falig, ajtótól ablakig repkedtek a kopottas bútorok fölött, mászkáltak az ágyon heverő plüssmackón.

A tévé fölötti falon a menyasszonyi ruhás Erzsébet, Pistával az oldalán, fekete-fehérben. Mosolyogva nézték a legyeket. Mellette életlen színes kép, Erzsébet és Pista túrabakancsban, talán Magas-Tátra. Szemben gyümölcsös csendélet.

Zsuzsa összerándult arccal nézett körül.

– Te jó ég. Hát ez az. Az egész hűtőt elviszik? – fordult a takarítókhoz.

– Dehogy, csak kiürítjük és fertőtlenítjük.

A takarítók védőruházatban, maszkban és kesztyűben dolgoztak. Vastag, műanyag fekete zsákba tették a húst a férgekkel együtt. A legyeknek ablakot nyitottak.

Másik zsákba került a rizs, a maradék kávé, a fél zacskó porcukor, a száraztészta. Egy harmadikba a ruhák, az ágy mellett hagyott papucs, a törülközők, a lepedők, a paplan, a hímzett díványpárna. Amikor már kevésbé volt átható a szag, kisebb zacskók nyelték el a gyógyszereket, a fürdőszobában maradt tubusokat és flakonokat, a műfogsorragasztót. A csipketerítőket, a plüssmackót, a falinaptárt, a porcelánrózsákat. A könyveket, tévémagazinokat, az aldis akciós újságokat, csekkszelvényeket. A bútorokat, a tévét, az állólámpát, a hűtőt és a mikró egy hajléktalanokat ellátó szervezetnek adományozták.

Az üres, tiszta, fertőtlenítőszer-szagú lakást meghirdették. Két nap múlva megérkeztek az első érdeklődők. Körbejártak, hűmmögtek, aztán elmentek.

A következő vevőjelölt, egy fiatal, szakállas férfi hosszan bámult ki az ablakon.

– A kémény ki van bélelve?

– Pillanat, utánanézek – nyitotta ki a mappáját az ingatlanos –, addig kukkantson be a fürdőszobába.

A férfi elhessentett egy legyet, ami a kézfejeére szállt.

– Van még néhány lakás a listámon, de visszaszólok egy héten belül.

Másnap az ingatlanos egy középkorú házaspárt vezetett körbe. A nő discsérte a kilátást, a férfi a közös költség iránt érdeklődött. Amikor a nő benyitott a kamrába, elsőre nem találta meg a villanykapcsolót. A sötétben milliónyi apró test zümmögött. A nő felsikoltott.

– Te jó ég! Legyek! Rengeteg!

A férje odaugrott, benézett a kamrába, a szemé előtt fekete pontok hemzsegték. Becsapta az ajtót.

– Ezek meg hogy kerültek ide?

– Rögtön utánanézek és elintézem – vágta rá az ingatlanügynök megnyugtatónak szánt hangon.

Lekísérte a zaklatott párt, és visszament a lakásba. Kinyitotta az ajtókat és ablakokat. A kamrából kiszálló legyek fémesen zümmögő hanggal töltötték meg a nappalit, egy órába telt, mire kiüldözte őket az ablakon. Amikor egyedül maradt, átvizsgálta a kamrát és a konyhát. Felhívta az ingatlanirodát.

– Érthetetlen. Semmilyen étel nincs a lakásban. Persze, mindent ellenőriztem. Talán a réseken át jönnek be? Oké, holnap ránézek egyedül.

Másnap már nemcsak a kamrában várták legyek, hanem mindenhol. Végigsétált a lakáson, minden helyiségben legyek örvénylettek körülötte. Az elő-

szobában, a nappaliban, a fürdőszobában is feketéllett a levegő. Ettől kezdve félt megmutatni a lakást, inkább lebeszélte róla a vevőjelölteket. A szakállas férfi volt a legkomolyabb érdeklődő, akit sehogy sem tudott eltántorítani a második megtekintéstől. Az ingatlanügynök reszkető kézzel nyitotta az ajtót, közben vidáman cseverészett. Az előszobában nem látott semmi különösét, de amikor beléptek a nappaliba, a szakállas férfi megtorpant. Fehér, tekerdő kukacok borították az egész padlót. A legyek sötét felhőként kavarogtak, egyeseken az arcuknak repültek és visszapattantak. Mindketten kiabáltak volna, de nyitott szájuk pillanatok alatt tele lett léggel.

Némán köpködtek, nyeldekkeltek és kimenekültek a lépcsőházba. A férfi szitkozódva rohant el. Az ingatlanos automatikus mozdulattal elővette a telefonját és zavart tekintettel keressélt benne, de nem mertte felhívni az irodát.

Az ajtót kulcsra zárta. Az iroda lemondta az ügyletet a tulajdonosnál, és évekig senki nem ment a lakás közelébe. A lakók hallottak némi tompa zúgást a lépcsőházban, mintha porszívó vagy kávédaráló működné a távolban, de hamar megszokta a fülük.

Egy tavaszi este József visszazárta a postaládát, és belépett a lépcsőházba. A földszinten még csend volt, de az emeletre érve zörgést hallott. A második emeleti, üres lakás ajtaja recsegett-ropogott.